

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PM Nový Háj, s. r. o.**, Galandova 2, Bratislava, zastúpenej MALICH advokátska kancelária, s.r.o., Dunajská 25, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B5-29Cb/119/2019-464 z 12. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 16. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením mestského súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Žalobou podanou 26. septembra 2019 pôvodne na Okresnom súde Bratislava V a vedenou pod sp. zn. 29Cb/119/2019 sa sťažovateľka proti žalovanej (ENDORFINE, s.r.o.) domáhala zaplata sumy 58 034,23 eur s príslušenstvom. Mestský súd rozsudkom sp. zn. B5-29Cb/119/2019 zo 6. februára 2024 priznal sťažovateľke žalobou uplatnený nárok a zároveň jej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorú je povinná zaplatiť žalovaná. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 3Cob/139/2024 z 18. júna 2025 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. O výške trov konania rozhodol mestský súd uznesením z 1. októbra 2025 vydaným vyššou súdnou úradníčkou, ktorým žalovanú zaviazal povinnosťou nahradiť sťažovateľke trovy súdneho konania vo výške 10 005,12 eur.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sťažnosť. Podľa jej názoru bolo uznesenie vecne nesprávne a nezákonné, keďže sa opieralo výlučne a formalisticky o ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a nezohľadnili sa skutkové okolnosti prípadu, povaha rozhodnutí a úkonov vydaných v predmetnom súdnom spore na základe podanej žaloby, ako ani súvisiace ustanovenia vyhlášky a ich správna aplikácia.

5. Vyššia súdna úradníčka bez bližšieho zdôvodnenia v rozpore s § 13a ods. 1 písm. b) a c) vyhlášky nepriznala sťažovateľke časť vykonaných úkonov právnej služby v rozpore s údajmi zo súdneho spisu. Nepriznala náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby – oznámenie súdu a predloženie spresnenia vysvetlenia záverov znaleckého posudku z 25. apríla 2023. Z obsahu daného úkonu vyplýva, že sa týkal podstatného dôkazu, t. j. znaleckého posudku a zhrnutia dovtedajšieho dokazovania a úkonov sťažovateľky. Sťažovateľka odmietla argumentáciu vyššej súdnej úradníčky, že nebola súdom vyzvaná na podanie vyjadrenia, pričom uviedla, že práve zákonná sudkyňa žiadala vysvetlenie, resp. doplnenie pôvodne predloženého znaleckého posudku z 12. októbra 2016. Sťažovateľka namietala nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby – ďalšia porada s klientom 22. novembra 2022 a 8. januára 2024, ktorých vykonanie bolo dôvodné a preukázané. Za vecne nesprávne a nezákonné označila aj odôvodnenie uznesenia v časti formalistického výkladu zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

6. Mestský súd napadnutým uznesením z 12. decembra 2025 vydaným sudcom sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1. januára 2026.

7. V napadnutom uznesení sa mestský súd v plnej miere stotožnil s uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou, ktoré bolo riadne a dostatočne odôvodnené s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu. K nepriznaniu náhrady trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby – oznámenie súdu a predloženie spresnenia a vysvetlenia záverov znaleckého posudku z 25. apríla 2023 súd uviedol, že jeho obsah tvorí najmä rekapitulácia časového vývoja súdneho konania. Podanie s ohľadom na jeho obsah nespĺňa atribúty podania vo veci samej a ani jeden z definičných znakov trov konania podľa § 251 CSP. Na pojednávaní 21. septembra 2022 bola sťažovateľke poskytnutá lehota 60 dní na predloženie faktúr preukazujúcich výšku škody a avizovaného dodatku k znaleckému posudku. Následne sťažovateľka predložila súdu znalecký posudok z 12. apríla 2023, ktorý je doplnením pôvodne predloženého znaleckého posudku z 12. októbra 2016. Dodatočné predloženie znaleckého posudku je možné v tomto kontexte vnímať výlučne ako dodatočné splnenie dôkaznej povinnosti. Priznanie náhrady trov právneho zastúpenia za podanie sťažovateľky z 25. apríla 2023, ktoré nebolo podaním vo veci samej, berúc do úvahy aj skutočnosť, že za znalecký posudok jej bola priznaná náhrada nákladov vo výške 960 eur, by bolo postupom *contra legem*, išlo by o bezúčelné navyšovanie trov na ťarchu protistrany.

8. Vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov právneho zastúpenia za porady s klientom 22. novembra 2022 a 8. januára 2024 mestský súd nespochybňoval ich realizáciu, avšak poukázal na to, že ak uskutočnené porady nespĺňajú požiadavku účelnosti a odôvodnenosti, súd nemôže zaťažiť v rámci rozhodovania o výške náhrady trov konania protistranu. Sťažovateľka síce uviedla, že porady boli dôvodné, a preukázala ich vykonanie, no zároveň žiadnym spôsobom nezdôvodnila,

že by došlo k situácii, ktorá by si vyžiadala mimoriadnu osobnú konzultáciu. Bežná procesná obrana a oboznamovanie sa s argumentáciou protistrany je súčasťou výkonu právneho zastúpenia. Informovanie klienta o priebehu a význame procesných krokov zo strany právneho zástupcu patrí medzi jeho bežné povinnosti, ktoré sa spravidla realizujú v rámci iných úkonov právnej služby (pri vypracovaní podania alebo prevzatí a príprave zastúpenia), prípadne prostredníctvom obvyklých komunikačných kanálov bez potreby formálnej porady.

9. Vyššia súdna úradníčka mala podľa názoru sťažovateľky nesprávne priznať trovy konania o sadzbu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) len vo výške 20 %, pričom s ohľadom na novelu zákona o DPH (od 1. januára 2025) mali byť trovy konania navýšené o 23 % sadzbu DPH, ktorá bola platná a účinná v čase vydania uznesenia. V sťažnosťou napadnutom uznesení bolo priznanie 20 % DPH vyčerpávajúco odôvodnené a sudca uvedený výklad a aplikáciu vyhodnotil ako správne, berúc do úvahy aj právne závery vyslovené vo vyjadrení Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky – Centra podpory pre dane č. 138854/2025 z 24. marca 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka chronologicky zhrnula priebeh súdneho konania, v ktorom bolo vydané aj ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie mestského súdu. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti v podstate zopakovala námietky uplatnené v sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu z 1. októbra 2025 vydanému vyššou súdnou úradníčkou (body 4 a 5 tohto rozhodnutia), ktorými sa zaoberal mestský súd v napadnutom uznesení vydanom sudcom 12. decembra 2025 (body 7 až 9 tohto rozhodnutia).

11. Sťažovateľka mestskému súdu vyčíta, že (i) nesprávne posúdil skutkové a právne okolnosti týkajúce sa určenia výšky trov právneho zastúpenia, a to v časti týkajúcej sa priznanej príslušnej sadzby DPH k trovám právneho zastúpenia, a že (ii) neskúmal a nedával ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné argumenty sťažovateľky vznesené v konaní, jasne a zrozumiteľne neodôvodnil svoje rozhodnutie. Uvedené spôsobilo, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a nepreskúmateľné.

12. Mestský súd opomenul uviesť akékoľvek ústavne súladné argumenty pre aplikáciu príslušnej sadzby DPH, keď iba odkázal na argumentáciu vyššej súdnej úradníčky a na údajné právne závery vyslovené vo vyjadrení finančného riaditeľstva, ktoré nie je verejne dostupné, v dôsledku čoho sa s ním sťažovateľka nemala možnosť oboznámiť.

13. Mestský súd nesprávne posúdil priznanú výšku sadzby DPH vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia v prospech právneho zástupcu sťažovateľky v napadnutom uznesení, pričom nezohľadnil ani účel a aplikáciu príslušných daňových predpisov (zákonnú zmenu výšky sadzby DPH k 1. januáru 2025) a dosah napadnutého uznesenia na zákonné povinnosti sťažovateľky týkajúce sa odvedenia a úhrady DPH podľa zákona o DPH.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv napadnutým rozhodnutím mestského súdu, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

15. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

16. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, však neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov, ktorí sa v tejto súvislosti na ústavný súd obrátia. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018, IV. ÚS 431/2018), ako aj v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

18. Ústavný súd, preskúmajúc napadnuté uznesenie, ktorého odôvodnenie v podstatnom zhrnul v rámci bodov 7 až 9 tohto rozhodnutia, dospel k záveru, že neobstojí tvrdenie sťažovateľky o jeho arbitrárnosti či nedostatku odôvodnenia. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou atakuje napadnuté uznesenie v časti výšky sadzby DPH vo vzťahu k priznaným trovám právneho zastúpenia, namieta priznanú 20 % sadzbu DPH namiesto 23 %, ktorá jej mala byť priznaná. Vyššia súdna úradníčka v bode 20 uznesenia (s ktorým sa sudca v napadnutom uznesení stotožnil) uviedla, že všetky priznané úkony právnej služby boli poskytnuté (vykonané) pred 1. januárom 2025, teda pred účinnosťou novely zákona o DPH. Z § 19 ods. 2 zákona o DPH vyplýva, že daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby, pričom moment vzniku daňovej povinnosti je totožný s momentom vykonania úkonu právnej služby, za ktorý sa priznáva náhrada v rámci vyčíslenia trov konania. Podľa § 27 ods. 5 zákona o DPH pri zmene sadzby dane sa použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Pre účely výpočtu dane pritom vždy platí, že pri vzniku daňovej povinnosti sa použije výlučne sadzba dane platná v momente poskytnutia konkrétneho úkonu právnej služby. Pokiaľ boli úkony právnej služby zo strany advokáta poskytnuté (dodané) pred 1. januárom 2025, uplatní sa sadzba vo výške 20 %

základu dane. Podporne poukázala na vyjadrenie finančného riaditeľstva z 24. marca 2025, v ktorom vyslovilo totožné právne závery.

19. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia vydaného sudcom v kontexte s odôvodnením uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, ktoré nie je možné skúmať oddelene, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie obsahuje dostatočný základ pre vyslovený skutkový a právny záver o priznanej sadzbe DPH za úkony právnej služby a závery, ku ktorým mestský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že výklad mestského súdu z ústavného hľadiska by bol neospravedlňiteľný a neudržateľný v takej miere, aby mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

20. Argumentácia mestského súdu je za týchto okolností z pohľadu ústavného súdu priliehavá danej veci a ústavný súd nevidí žiaden ústavnoprávne relevantný dôvod na to, aby vstupoval svojou kasačnou právomocou do jeho rozhodnutia či akokoľvek korigoval alebo dopĺňal jeho dôvody. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je jeho úlohou „vylepšiť“ alebo „dovysvetliť“ odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak nemajú tieto dôvody takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť ústavnú konformitu záverov napadnutého rozhodnutia.

21. Námietky sťažovateľky uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolností, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, popřípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 608/2024, bod 23).

22. Ústavný súd preto musí uzavrieť, že sťažovateľkou koncipovaná ústavná sťažnosť nie je spôsobilá vyvodiť záver, že medzi napadnutým uznesením mestského súdu a obsahom označených práv existuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, čo zodpovedá zjavnej neopodstatnenosti návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu